

nikde. A vtom si všiml v prachu na pěšině malých t'ápot. Jako by tudy lehoučké nožky pospíchaly k lesu.

„Snad nešla sama do lesa?“ lekl se Emanuel a rozletěl se za panenkou. Lítal kudy tudy a volal a volal. Jenomže motýlí volání je v lese slyšet sotva tak od borůvky k borůvce.

Stavil se i v lískách a zahlédl tam veverku Barku.

„Neviděla jsi Makovou panenku?“ zeptal se jí.

To víš, ty mi ji odvedeš a s kým si budu koulet? pomyslela si veverka Barka.

A schválně motýla poslala na opačnou stranu.

Prohledal ten kousek lesa křížem krážem, ale pořád jako by ho něco táhlo zpátky ke staré borovici. Když ji oblétával už nejmíň podesáté, ozval se odkudsi uštěpačný hlas:

„Pěkně vítám, Emanueli!“

Teprve teď si motýl všiml, že se zapletl do širošířé sítě pavouka Karkošky. Nejdřív si myslel, že se to vyřídí po dobrém.

Smekl cylindr a řekl zdvořile:

„Promiňte, dostal jsem se, kam jsem nechtěl.“

„Sem se nikomu nechce,“ odsekl pavouk a klidně si začal zkoušet na hlavě Emanuelův cylindr.

„To je přece můj cylindr,“ šeptl Emanuel.

„Tak si ho zatím nech. Ale dlouho už ho potřebovat nebudeš,“ povídá pavouk Karkoška. „Já tady totiž líčím na mouchy a na motýly a co tak přiletí. Je to moje živnost. Mám osm noh, osm očí a sedm chutí. Až mi přijde sedmá chuť, tak tě, Emanueli, sním.“

Motýl Emanuel zůstal jako zkoprnělý. Ani se nepohnul a jen se díval na pavouka, jestli už mu nepřichází sedmá chuť.

Vtom se ale nahoře ve veverčím hnízdě probudila Maková panenka a znovu začala volat do všech stran: „Emanueli, kde jsi? Mně se něco stane. Oříšek mě porazí!“

Jen to motýl Emanuel uslyšel, samým strachem o Makovou panenku na vlastní neštěstí načisto zapomněl. Vytrhl se z pavoučího předení takovou silou, že to nic netušícího pavouka Karkošku převrhlo nohama vzhůru.

Potom motýl Emanuel zaletěl k veverčímu hnízdě, vzal svoji panenku do náruče a odnesl ji domů na makové pole.

Jak se Rumcajs s Cipískem postarali vílám o muziku

Jednou se studánkové víly dívaly k měsíci a počítaly na prstech. Vypočítaly, že za sedm dní bude měsíc jako kolo a strhne se velký vílí tanec.

To se na horní pasece sejdou všechny ráholecské, a ještě ty ze dvou sousedních plesí. Seřadí se do třech kol, jedno v druhém, a počkají, až vstane večerní vítr. A on pak fouká přes ostrůvka osikových listů. Hraje to, obyčejnému uchu k neslyšení. A víly k tomu tancují.

Když studánkové víly počítaly podle měsíce, šel tamtudy Rumcajs. Jde do Jičina, aby se podíval, jestli se tam na noc neděje nějaká nespravedlnost.

A zrovna ten večer, týden před vílami, jičínské panenky točily bál.

Rumcajs už kus nahoru po císařské silnici slyšel, jak v hospodě U Města Hamburku hrajou trumpety a hromcuje basa a kramflíčky škrtají o podlahu. Když krácel kolem dveří, uvnitř se zrovna něco strhlo. Rumcajs stiskl kliku a vešel do hospody.

U Města Hamburku nemají kruchtu, muzikanti tam postávají jen tak v koutě. A tím se to všechno stalo. Konšel Folprecht tancoval s konšelkou kolem muzikantů a Kalvas, co hrál basu, přitlačil smyčec, aby to víc zahromcovalo pro větší konšelskou slávu. Jenže basa uklouzla po voskem sypané podlaze a vrazila Folprechtovi do kramfleku. Ten si klopýtl přes špičku a kecl sebou na zem, až ze škvíry mezi prkny vyběhl ztracený krejcar.

Teď tam proti sobě stojí, konšel Folprecht rudý od hněvu jako kohoutí hřeben a nešťastný Kalvas s provinilou basou. A Folprecht na Kalvase, jako by chtěl dokřiknout až do Kopidlna:

„Když nemáš pro tu basu řádný postament, tak co ji dřeš, až vběhne člověku pod nohy!“

Konšelka do toho volá, že se taky málem uhodila.

A Kalvas mírnoučce:

„Vždyť ta má basa nemá dole špici okovanou. A podlaha je tu jako ledová.“

Folprecht na to:

„Měl jsi basu zanést ke kováři.“ A chystá si dlaň jako ošatku. „Protože jsi nezanesl, dám ti jednu pernou konšelskou.“

„A to zas ne,“ povídá od prahu Rumcajs.

Folprecht se rozhlíží po všech v sále.

„Odkdy v Jičíně poroučí loupežník konšelovi?“

A Rumcajs zas tak mírně:

„Ty se chceš hádat, ale ostatní přišli tancovat.“

Když to řekl, ťukl Rumcajs kramflekem, aby se muzika chytila v taktu, a roztočil konšelku, až vletěla svému Folprechtovi do náruče.

Muzika hrála a všechno to tancovalo. Když měla basa chvíli oddechnutí, Kalvas zavolal:

